

Sygn. akt OS 10/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska

Sędziowie r.pr. Piotr Fałdyga - sprawozdawca

r.pr. Jerzy Piskorski

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący:

Członkowie:

Anna Jakubowska-Rybczyńska

Piotr Fałdyga

Jerzy Piskorski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych odmówił wszczęcia dochodzenia ze skargi Pani (...) na postępowanie radcy prawnego (...).

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny.

W dniu (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej OIRP w Lublinie) wpłynęła skarga p. (...) (dalej Skarżąca) z dnia (...)r. na postępowanie radcy prawnego (...) (dalej

Skarga). Radcy prawnemu (...) zarzucano naruszenie zasad etyki zawodu radcy prawnego wraz z domniemaniem naruszenia dóbr osobistych i zniesławienia osoby Skarżącej. Jak wynika ze Skargi w skierowanym do Sądu Okręgowego w Warszawie piśmie z dnia (...)r. w sprawie sygn. akt I C (...) radca prawny (...) działając w imieniu (...) Spółdzielni (...)w (...) (dalej (...)) w sposób bezprawny – w ocenie Skarżącej – zdezawuował osobę Skarżącej, jako powódki, przedstawiając jej działania jako irracjonalne, zarzuty za urojone, zaś samą osobę powódki jako chorą psychicznie. Skarżąca stwierdziła, że pełnomocnik (...) naruszył zasady etyki zawodu w ten sposób, że nie ograniczył się do przedstawienia merytorycznych zarzutów w odpowiedzi na pozew, lecz również poczynił wobec powódki nieusprawiedliwione i krzywdzące uwagi ad personam, które miały na celu zdezawuowanie jej osoby w oczach Sądu. Z treści Skargi wynika, że radca prawny (...), jako pełnomocnik (...), powołując się na twierdzenia swojego mocodawcy określił powódkę jako osobę irracjonalną i chorą psychicznie cit. fragment „(...) właśnie te zaburzenia psychiczne leżą u podstaw irracjonalnych działań powódki oraz jej roszczeniowej postawy” (str. 5). Skarżąca wskazała, że czyniąc tak ostre – według niej – zarzuty pod adresem powódki pełnomocnik oparł się na aktach sprawy o sygn. akt VII K (...), jak zauważyła z (...)r., czyli sprzed ponad 12 lat, które – jak stwierdziła, nijak się mają do jej aktualnego stanu zdrowia. W ocenie Skarżącej takie działanie profesjonalnego pełnomocnika polegające na nieuzasadnionym przedstawieniu powódki w złym świetle z powołaniem się na zdezaktualizowane dokumenty dotyczące informacji wrażliwych (intymnych) prócz tego, że naruszają etykę zawodu, godzą również w dobra osobiste Skarżącej w postaci godności, czci, prawa do prywatności i dobrego imienia (art. 23 i art. 24 k.c.), a także mogą wyczerpywać znamiona czynu zabronionego zniesławienia (art. 212 § 1 k.k.) – i z całą stanowczością nie powinny być przez OIRP w Lublinie tolerowane. Jak podniesiono w Skardze, w okolicznościach niniejszej sprawy można stwierdzić z całą stanowczością, że pełnomocnik pozwanej Spółdzielni nie odniósł się do osoby powódki z należytyym szacunkiem, nie zachował nakazanej prawem powściągliwości, przekroczył umiar i takt, a także granice swobody wypowiedzi. W ocenie Skarżącej nie może stanowić usprawiedliwienia dla czynności radcy prawnego (...) okoliczność, iż powołuje się on na stwierdzenia Spółdzielni, którą reprezentuje z uwagi na treść art. 38 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W Skardze wskazano następujące podstawy prawne - art. 6, art. 7 ust. 3, art. 12 ust. 3 i art. 38, jak i przywołano zapis art. 3 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Skarżąca wniosła o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego celem wyciągnięcia przewidzianych prawem konsekwencji służbowych.

W dniu (...)r. do OIRP w Lublinie w ramach czynności sprawdzających wpłynęły pisemne wyjaśnienia radcy prawnego (...) z dnia (...)r. do Skargi. Radca prawny ustosunkowując się do zarzutów Skarżącej stwierdził, iż Skarga jest w jego ocenie nieuzasadniona jednocześnie

wskazując, że zarzuty w niej zawarte są całkowicie bezpodstawne oraz wniosł o wydanie postanowienia odmawiającego wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie. Jak wskazał radca prawny (...) przez Sądem Okręgowym w (...) I Wydział Cywilny toczy się sprawa sygn. akt I C (...) z powództwa (...) przeciwko (...) i Bankowi (...) w (...) o ustalenie. W przedmiotowej sprawie radca prawny reprezentuje pracodawcę – (...). W dniu (...)r. w sprawie (na pierwszej rozprawie) zapadł nieprawomocny jeszcze wyrok, w którym Sąd oddalił powództwo w całości i odstąpił od obciążania Skarżącej kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c. Radca prawny potwierdził, iż faktycznie w dniu (...)r. złożył w imieniu (...) odpowiedź na pozew, w której (na str. 5) podniósł, że przeciwko powódce (...) toczyło się przed Sadem Rejonowym w (...) postępowanie karne (sygn. akt (...) K (...)) o czyn z art. 300 § 2 k.k. (udaremnienie egzekucji komorniczej), w którym Spółdzielnia miała status pokrzywdzonego, zakończone umorzeniem z uwagi na to, iż z wywołanej w jego toku opinii sądowo – psychiatrycznej wynikało, że u Skarżącej rozpoznano przewlekłe zaburzenia urojeniowe. Radca prawny podniósł, że w odpowiedzi na pozew wskazano, iż zdaniem jego Mocodawcy to właśnie te zaburzenia psychiczne leżą u podstaw irracjonalnych działań powódki oraz jej roszczeniowej postawy, przejawiających się w nieprzyjmowaniu do wiadomości zapadłych prawomocnych orzeczeń sądowych i uporczywych próbach wzruszania ich poprzez wtaczanie kolejnych skazanych na niepowodzenie procesów. Kopia złożonej odpowiedzi na pozew z zaznaczonymi istotnymi w ocenie radcy prawnego (...) frazami została przedłożona w załączeniu do pisemnych wyjaśnień do Skargi. W ocenie radcy prawnego (...) zarzuty Skarżącej są całkowicie nieuzasadnione, bowiem powyższe twierdzenia, które zawarł w złożonej odpowiedzi na pozew są w całości prawdziwe. Jak wskazał radca prawny, przytaczając fakt występowania choroby psychicznej u Skarżącej powołał się na konkretny dokument urzędowy (opinię sądowo – psychiatryczną), znajdujący się w konkretnie wskazanych z sygnatury aktach sądowych. Radca prawny podniósł, że trudno uznać podniesienie w piśmie procesowym niewątpliwie prawdziwych twierdzeń za dezawuowanie Skarżącej oraz przekraczanie granic wolności słowa przysługującej radcy prawnemu. W ocenie radcy prawnego w żadnym wypadku nie można tego też uznać za przejaw jego osobistego stosunku do Skarżącej, gdyż jest to tylko i wyłącznie przytoczenie suchych faktów, które z pewnością nie wypełnia znamion przestępstwa zniesławienia z art. 212 k.c. Radca prawny (...) stwierdził również, że podniesienie w złożonej odpowiedzi na pozew twierdzeń, z których zarzut czyni mu Skarżąca, było w pełni uzasadnione rzeczową potrzebą, wynikającą z konieczności naświetlenia Sądowi całokształtu okoliczności sprawy. Sprawa prowadzona przed Sądem Okręgowym w (...) (sygn. akt I C (...)) jest jedną z kilkunastu wytoczonych w ciągu ostatnich 20 lat przez Skarżącą przeciwko (...) postępowań sądowych i prokuratorskich, związanych z rzekomymi „nieprawidłowościami” przy rozliczeniach związanych z budową przez Spółdzielnię pawilonu handlowo – usługowego. Radca prawny podniósł również, że prawidłowość działań (...) oraz rozliczeń ze Skarżącą potwierdził Sąd

Wojewódzki w (...) wyrokiem wydanym w sprawie sygn. akt I C (...), z czym jak wskazał radca prawny, Skarżąca nigdy się nie pogodziła. Wyrok ten oraz ustalenia w nim poczynione Skarżąca w ciągu ostatnich 20 lat wielokrotnie próbowała wzruszać, wytaczając coraz to nowe powództwa zarówno przeciwko (...), jak i członkom jej Zarządu (wszystkie prawomocnie oddalone) oraz składając zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w (...) o rzekomych przestępstwach popełnionych przez (...) i członków jej Zarządu (wszystkie postępowania zostały prawomocnie umorzone postanowieniem Prokuratora). Irracjonalność postępowania i rozumowania Skarżącej podkreślił nawet w uzasadnieniu swojego wyroku wydanego w sprawie sygn. akt I C (...)z powództwa Skarżącej przeciwko (...) o zadośćuczynienie Sąd Okręgowy w (...) także przywołując fakt stwierdzenia u Skarżącej przez biegłego psychiatrę w toku postępowania karnego VII K (...) przewlekłych zaburzeń urojeniowych. Radca prawny (...), jak wynika z pisemnych wyjaśnień, stoi na stanowisku, że miał pełne prawo przywołania tego faktu także w sporządzonej odpowiedzi na pozew i nie sposób uznać tego za „bezprawne dezawuowanie” przez niego Skarżącej w oczach Sądu, ani za „nieusprawiedliwione i krzywdzące uwagi ad personam”. Radca prawny (...) podkreślił również, że dla Skarżącej dopuszczalne jest kierowanie - bezzasadnych według radcy prawnego - doniesień do Prokuratury przeciwko reprezentowanej przez niego Spółdzielni i członkom jej Zarządu, jak i pomawianie ich m. in. o oszustwo, posługiwanie się fałszywymi dokumentami, czy też działanie na jej szkodę, zaś gdy takie działania są nazywane po imieniu przez pełnomocnika strony przeciwnej albo samą stronę przeciwną Skarżąca traktuje to jako „bezprawne dezawuowanie”, „pomawianie”, „naruszenie dóbr osobistych”, „zniesławienie”, czy też „przekroczenie granic wolności słowa”. Zdaniem radcy prawnego obowiązek zachowania przez radcę prawnego umiaru i taktu w wypowiedziach nie jest równoznaczny z bezwzględnym nakazem stosowania dyplomacji, zwłaszcza w sytuacji, gdy przeciwnik procesowy sam nie przebiera w słowach i środkach.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w Skardze Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie stwierdził, iż zgodnie z treścią art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 233 ze zm.) - dalej ustawa o radcach prawnych, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Przepis art. 11 ustawy o radcach prawnych stanowi, że radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczą potrzebą (ust. 1). Nadużycie wolności, o której mowa w ust. 1 art. 11 ustawy o radcach prawnych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę lub zniesławienie strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza, podlega ściganiu tylko w drodze dyscyplinarnej (ust. 2). Kodeks Etyki Radcy Prawnego stanowiący Załącznik do

uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014r. (dalej Kodeks Etyki Radcy Prawnego) w art. 6 stanowi, iż radca prawny mając na uwadze treść roty ślubowania, określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Treść art. 7 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazuje, że radca prawny nie może naruszać zasad etyki zawodowej i niewłaściwie wywiązywać się z obowiązków zawodowych w celu spełnienia oczekiwań klienta lub osób trzecich. Jak stanowi art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego świadcząc pomoc prawną radca prawny zobowiązany jest z szacunkiem traktować wszystkich klientów, zachować umiar i takt w swoich wypowiedziach oraz powściągliwość w okazywaniu osobistego stosunku do stron i uczestników postępowania, sądu bądź organu przed którym występuje. Z art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wynika, że radca prawny korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą (ust. 1). Radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta (ust. 3). Radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną (ust. 4). Radca prawny powinien w swoich wystąpieniach zachować umiar i takt (ust. 5). Negatywne nastawienie klienta do strony przeciwnej nie powinno mieć wpływu na postawę radcy prawnego, który powinien działać taktownie i bez uprzedzeń do strony przeciwnej, nie podejmując działań zmierzających do zaostrzenia konfliktu (ust. 7).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie ocenił, iż w świetle przeprowadzonych czynności sprawdzających postępowanie radcy prawnego (...) nie wypełnia dyspozycji art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 w zw. z art. 7 ust. 3, art. 12 ust. 3 i art. 38 ust. 1, ust. 3, ust. 4, ust. 5, ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z czym nie można mówić o popełnieniu przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonując oceny pisemnych wyjaśnień radcy prawnego (...) z dnia (...) r. dał wiarę tym wyjaśnieniom uznając je za rzeczowe, wewnętrznie spójne i logiczne oraz nie budzące wątpliwości przez co mogące stanowić podstawę do dokonywania w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Znaczenie dla takiej oceny miało również przedstawienie przez radcę prawnego wraz z wyjaśnieniami dokumentów na potwierdzenie okoliczności przedstawionych w wyjaśnieniach.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie przedstawił następującą argumentację w zakresie zarzutów podniesionych w Skardze.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia zasad etyki zawodu radcy prawnego w sposób opisany w Skardze, polegający na bezprawnym zdezawuowaniu osoby Skarżącej w piśmie z dnia (...)r. w sprawie sygn. akt I C

(...), przez radcę prawnego (...), działającego jako pełnomocnik (...). Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP podzielił argumentację przedstawioną przez radcę prawnego w pisemnych wyjaśnieniach z dnia (...)r. popartą przedłożonymi dokumentami, która w jego ocenie przemawiała za uznaniem niezasadności zarzutów zawartych w Skardze. Wskazać należało przede wszystkim na fakt, iż radca prawny (...) przytaczając w odpowiedzi na pozew z dnia (...) r. okoliczność występowania choroby psychicznej u Skarżącej powołał się na dokument urzędowy, tj. opinię sądowo – psychiatryczną, objęty wskazanymi z sygnatury aktami sądowymi. Do przedmiotowej okoliczności, jak i do opinii sądowo – psychiatrycznej, odwołuje się Sąd Okręgowy w (...) I Wydział Cywilny w uzasadnieniu wyroku z dnia (...) r. (sygn. akt I C (...)), załączonym do wyjaśnień radcy prawnego z dnia (...) r. Zatem, stwierdzenie o występowaniu u Skarżącej choroby psychicznej, z którego czyni ona zarzut radcy prawnemu (...), uznać należało za stwierdzenie oparte na dokumencie urzędowym, przez co nie można tu mówić o przejawach osobistego stosunku radcy prawnego (...) do Skarżącej. Wskazanie zawarte w odpowiedzi na pozew z dnia (...) r., z którego również Skarżąca czyni radcy prawnemu zarzut – „ Zdaniem pozwanej (...) , to właśnie te zaburzenia psychiczne leżą u podstaw irracjonalnych działań powódki oraz jej roszczeniowej postawy, przejawiających się w nieprzyjmowaniu do wiadomości zapadłych prawomocnych orzeczeń sądowych i uporczywych próbach wzruszania ich poprzez wtaczanie kolejnych skazanych na niepowodzenie procesów,” - stanowi przywołanie poglądu Mocodawcy radcy prawnego (...), co wyraźnie wynika ze sposobu w jaki stwierdzenie powyższe zostało ujęte w odpowiedzi na pozew. Zgodnie zaś z brzmieniem przepisu art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP zwrócił również uwagę na wskazanie poczynione przez radcę prawnego (...) w ramach wyjaśnień, iż podniesienie w złożonej odpowiedzi na pozew stwierdzeń, z których zarzut czyni mu Skarżąca było w pełni uzasadnione rzeczową potrzebą wynikającą z konieczności naświetlenia Sądowi całokształtu okoliczności sprawy, na co radca prawny powołał w swoich wyjaśnieniach z dnia (...) r. argumenty poparte stosownymi dokumentami. Konkludując, po zapoznaniu się z treścią odpowiedzi na pozew z dnia (...) r., w tym budzącą zastrzeżenia Skarżącej jego częścią, biorąc pod uwagę przywołane zapisy aktów prawnych obowiązujących radców prawnych przy wykonywaniu zawodu oraz wyjaśnienia pisemne radcy prawnego (...) z dnia (...) r. wraz z przedłożonymi dokumentami, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie nie dostrzegł w treści pisma procesowego z dnia (...) r. stwierdzeń, które można uznać za naruszenie zasad etyki radcy prawnego w sposób wskazany w Skardze skutkiem czego była decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...).

Od opisanego powyżej postanowienia skarżąca wniosła w dniu (...) r. za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie.

W odwołaniu skarżąca zarzuciła Organowi I instancji „błądną interpretację okoliczności faktycznych i prawnych rzutujących na treść rozstrzygnięcia a zwłaszcza na konkluzję, iż do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie doszło.”

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła:

- iż postępowanie wyjaśniające prowadzone przez zastępcę RD OIRP w Lublinie było opieszałe, gdyż trwało 4 miesiące, zaś jego wynik nie odzwierciedla zaistniałego stanu rzeczy;

- iż intencją skarżącą było tylko i wyłącznie pozyskanie ukrywanych dokumentów, a nie wdawanie się w uboczną polemikę bądź w dyskurs na pograniczu naruszenia dóbr osobistych. W żadnym bowiem piśmie procesowym lub pozasądowym odwołująca się nie czyniła jakichkolwiek uwag ad personam pod adresem pozwanych czy też reprezentujących ich pełnomocników. Dlatego też domaganie się poszanowania dóbr osobistych uczestników procesu, a także respektowania obowiązujących zasad etyki zawodu w tym zasad współżycia społecznego jest nie tylko jej prawem ale i obowiązkiem. Skarżąca wskazała, iż to organy dyscyplinarne czuwające nad przestrzeganiem wysokich standardów i zasad wykonywania zawodu powinny rzetelnie stać na straży etyki czego w zaistniałym przypadku należycie nie zrobiły. Skarżąca wskazała, że nie jest żadną okolicznością usprawiedliwiającą zachowanie radcy prawnego (...), iż jak stwierdzał i podkreślał on w swej obronie (odpowiedzi) są to zdania Jego Mocodawcy. Każdy bowiem profesjonalny pełnomocnik firmujący swym nazwiskiem stwierdzenia swojego mocodawcy lub jakiegokolwiek osoby trzeciej powinien liczyć się z odpowiedzialnością prawną i moralną za ich użycie. Takie w cudzysłowie „zwalanie winy” na swego pracodawcę (mocodawcę) jest dziecinne i niegodne zawodu radcy prawnego. Zdaniem Skarżącej nie jest również żadną okolicznością usprawiedliwiającą zachowanie pana radcy (...), iż cytuję tłumaczenie „dla skarżącej dopuszczalne jest kierowanie bezzasadnych według radcy prawnego doniesień, pism [itp.] (...), zaś gdy takie działania są nazywane po imieniu przez pełnomocnika strony przeciwnej albo samą stronę przeciwną Skarżąca traktuje to jako bezprawne (...)” Skarżąca stwierdziła, iż to nie ona jest radcą prawnym, i to nie ją obowiązują zasady etyki zawodu. Takie stwierdzenia, sprowadzające się do konstatacji, iż cit. „skoro jej wolno to i mi też” oceniając obiektywnie skarżąca uznaje za również bardzo infantylne i świadczące dobitnie o charakterze pełnomocnika;

Podsumowując stanowisko strona odwołująca się stwierdziła, iż pełnomocnik pozwanej Spółdzielni swoją wypowiedzią bezsprzecznie złamał zasady etyki wykonywania zawodu. Nadto jego wypowiedź może również wyczerpywać znamiona deliktu cywilnego naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci prawa do czci, godności, prywatności, dobrego imienia i tajemnicy

lekarskiej. Dlatego też jeśli organom dyscyplinarnym zależy na utrzymaniu właściwego poziomu i standardów etycznych zawodu – winny one przedsięwziąć właściwsze działania celem eliminacji wskazanych w sprawie nadużyć. W innym razie ich rola i funkcje zdają się być li tylko iluzoryczne.

Skarżąca wnosiła o uchylenie przedmiotowego postanowienia w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, popierając jednocześnie w całości argumentację prawną i faktyczną przedstawioną w skardze z dnia (...) r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) jest prawidłowe.

Tezy odwołania stanowią jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie. Brak jest de facto w złożonej skardze zarzutów o charakterze merytorycznym dających podstawę do innej oceny zdarzeń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela zatem w całości ocenę dokonaną w toku postępowania wyjaśniającego.

W sposób precyzyjny i poprawny merytorycznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie jako za niezasadny uznał zarzut naruszenia zasad etyki zawodu radcy prawnego w sposób opisany w Skardze, polegający na bezprawnym zdezawuowaniu osoby Skarżącej w piśmie z dnia (...) r. w sprawie sygn. akt I C (...), przez radcę prawnego (...), działającego jako pełnomocnik (...). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisko, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP słusznie podzielił argumentację przedstawioną przez radcę prawnego (...) w pisemnych wyjaśnieniach z dnia (...) r. popartą przedłożonymi dokumentami, która w jego ocenie przemawiała za uznaniem niezasadności zarzutów zawartych w Skardze. Radca prawny (...) miał prawo, zdaniem Sądu, powołać się w toku procesu, w którym został ustanowiony pełnomocnikiem na dokument urzędowy, tj. opinię sądowo – psychiatryczną, objęty wskazanymi z sygnatury aktami sądowymi. Stwierdzenie, z którego skarżąca wywodzi podstawę do przedstawienia zarzutów o charakterze dyscyplinarnym (o występowaniu u Skarżącej choroby psychicznej) oparte było na treści dokumentu urzędowego. Jak słusznie wskazał w uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie nie można stwierdzić przejawów osobistego stosunku radcy prawnego (...) do Skarżącej. Wskazanie zawarte w odpowiedzi na pozew z dnia (...) r., z którego również Skarżąca czyni radcy prawnemu zarzut – „... Zdaniem pozwanej (...) , to właśnie te zaburzenia psychiczne leżą u podstaw irracjonalnych działań powódki oraz jej roszczeniowej postawy, przejawiających się w nieprzyjmowaniu do wiadomości zapadłych prawomocnych orzeczeń sądowych i uporczywych próbach wzruszania ich poprzez wtaczanie kolejnych skazanych na niepowodzenie procesów,” - stanowi przywołanie

poglądu Mocodawcy radcy prawnego (...), co wyraźnie wynika ze sposobu w jaki stwierdzenie powyższe zostało ujęte w odpowiedzi na pozew. Zgodnie, zaś z brzmieniem przepisu art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP dokonał prawidłowej oceny treści pisma procesowego w tym zakresie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest organem właściwym do kwalifikacji zachowania radcy prawnego w pozostałym zakresie wynikającym z treści skargi, a to dotyczącym poczucia Skarżącej w zakresie naruszenia jej dóbr osobistych w postaci godności, czci, prawa do prywatności i dobrego imienia (art. 23 i art. 24 k.c.), a także oceny zachowania radcy prawnego (...) jako wyczerpującego znamiona czynu zabronionego zniesławienia (art. 212 § 1 k.k.).

Decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) odpowiada w pełni przepisom prawa mającym zastosowanie w niniejszej sprawie.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Przewodniczący:

Członkowie:

Anna Jakubowska-Rybczyńska

Piotr Fałdyga

Jerzy Piskorski